

سنگ قبر شعرهای گم شده ام

امید یعقوبی

میانهای بهمن ۱۴۰۲

۱ سنگ قبر شعرهای بی نام و نشان

این باشد سنگ قبر آنهایی که گم شدند، کاغذهایشان کثیف و پراز چروک بود، یادشان بخیر، گوشه‌هایی می‌چپاندماشن، و می‌گفتم: بالاخره روزی برایتان یک دست‌کت و شلوار با اندازه‌ی کاغذ آ-۵ می‌گیرم، روزی شمارا جایی خواهم گذاشت که کسی ببینتان، اما اگر خدای زبانی بود، و اگر زنده و سر و حال و کمی بی‌کار بود، حتماً می‌گفت که چه قدر نشناسم من